

Nejsi obyčejná

Karel Gott

Víš, Ty vůbec nejsi obyčejná,
v Tvé tváři je vždycky radost zřejmá,
svýma očima se stále ptáš.
Máš dar už jen tím svým podíváním,
dát člověku chuť se chvíli zasnít,
aspoň já bych hrozně chtěl, co máš.

Snad jenom Tvou zásluhou,
měním styl jenž jsem měl,
usmívám se hloupostem,
na kterých jsem dříve lpěl.
Obyčejná... vůbec ne,
to co máš to chtěl bych mít.
Teď bych chtěl s Tebou být a snít.

Víš Ty vůbec nejsi obyčejná
a máš-li pocit, že jsi stále stejná,
tak se na mě podívej, ať víš
čí podobu moje oči mají,
v čem se naše slova podobají.
Jen poslouchej a rázem víš.

Snad jenom Tvou zásluhou,
měním styl, jenž jsem měl,
usmívám se hloupostem,
na kterých jsem dříve lpěl.
Obyčejná... vůbec ne,
to co máš to chtěl bych mít.
Teď bych chtěl s Tebou být a snít.

Snad jenom Tvou zásluhou,
měním styl, jenž jsem měl,
usmívám se hloupostem,
na kterých jsem dříve lpěl.
Obyčejná... vůbec ne,
to co máš to chtěl bych mít.
Teď bych chtěl s Tebou být a snít.